

litzacions de maig del 68. Contra aquest model, actualment en funcionament, la dreta intentava la implantació d'un model universitari a l'americana amb l'existència de centres elitistes, òbviament cars, i de centres normals («degradats», segons la terminologia estudiantil) adreçats a

Manifestació a París.

aquells que no puguin competir econòmicament. La por dels estudiants és que determinades universitats, per no ser instal·lades en els centres industrials, passen a ser una mena d'universitats de segona categoria, amb la possibilitat, fins i tot, que els seus títols tinguin una validesa menor dels que tindrien altres centres.

Contra aquesta pretensió s'alçà ben aviat un moviment que aconseguí el 23 de novembre la convocatòria d'una manifestació de més de 200.000 estudiants en el centre de París. La convocatòria anava signada per la Federació de l'Educació Nacional, encapçalada pel sindicat dels estudiants socialistes i amb el suport dels sindicats d'esquerra. Tot i això, no pot dir-se que el Partit Socialista n'haja estat el beneficiari major. Els estudiants han tingut molta cura a guardar el caràcter independent de les mobilitzacions; a tot i això, s'han convertit en la major demostració de força d'una vaga i difusa esquerra contra la política dretista de Chirac.

El 24 de novembre els estudiants començaven una vaga general indefinida a la qual es sumarien els estudiants d'ensenyament mitjà l'endemà. El 27 de novembre tingueren lloc manifestacions multitudinàries en moltes ciutats franceses, alhora que el moviment semblava estendre's per

Holanda, Alemanya o l'Estat espanyol.

El dia quatre de desembre set-centes mil persones es manifesten contra la llei. És la mobilització més important aconseguida a França des del 1968. Mentrestant, el ministre d'Educació, René Monory, adverteix que hi haurà modificacions al projecte, però que aquest no serà, en cap cas, retirat. Al barri llatí de París es produeixen els primers enfrontaments entre els CRS i els manifestants, que intenten acostar-se al Parlament. L'endemà, en les mobilitzacions en tot l'Estat francès hi haurà deu ferits d'importància i noranta detinguts. Vint policies resultaran ferits també.

El sis de desembre l'estudiant de dret Malik Oussekiné és mort per la policia antiavalots, que l'acorralà en el portal del número 20 del carrer de Monsieur-le-Prince. La mateixa nit

un estudiant àrab és assassinat per un inspector de policia en estat d'embriaguesa. El ministre Alain Devaquet dimiteix i al final d'una manifestació pacífica de protesta per la mort de Malik una càrrega dels CRS produeix més de cinquanta ferits i quasi trenta detencions.

El set de desembre la Coordinadora Nacional d'Estudiants i els grans sindicats convoquen una vaga general per al dia 10 i una manifestació a París. L'endemà, Jacques Chirac anuncià la retirada del projecte de llei de Reforma Universitària. Dimecres, mig milió de persones tornaven a omplir el centre de París en protesta per la brutalitat policial, i divendres es dissolia la Coordinadora dels Estudiants. Mentre, s'anunciaven mobilitzacions, l'any vinent, contra el racisme. □

UNA CAPTURA DE FICCIO PER A UN JUDICI REAL

Vanunu, terratrèmol a Israel

Mordechai Vanunu, tècnic israelià que intentà publicar secrets nuclears del seu país a la Gran Bretanya, espera ara a les presons d'Israel, després de ser segrestat pel Mossad, i ser sotmès a uns dels processos judicials més greus dels últims anys.

Conxa Rodríguez (Londres)

Mordechai Vanunu, el tècnic israelià que desvelà els secrets de l'arsenal nuclear del seu país en un diari de Londres, encara un procés judicial que pot costar-li la vida o la llibertat per la resta dels seus dies. La reconstrucció de les darreres hores de Vanunu a Londres no tenen res a envejar als relats de John Le Carré.

Al final, les autoritats israelianes reconegueren haver capturat Vanunu amb la col·laboració del govern de Margaret Thatcher. I ara el tècnic, de 31 anys d'edat, és sotmès a un procés judicial acusat de traïció, espionatge, i col·laboració amb l'enemic, delictes que a l'estat d'Israel constitueixen les agressions més fortes. La sentència pot ser la pena de mort o l'empresonament per la resta de la seva vida. Al darrere, una història d'intrigues, espionatge i conflictes polítics.

La història de Vanunu començà fa deu anys quan entrà a treballar al cen-

tre d'investigació nuclear, Dimona, d'Israel. Durant nou anys, el tècnic nuclear «repassà» les interioritats del centre, i «il·legalment» en fotografia algunes plantes i sales. A l'octubre de l'any passat Mordechai Vanunu deixà Dimona i començà a viatjar arreu del món. Amb el lleuger bagatge, hi duia les fotografies agafades al centre supersecret d'Israel, on, segons ell, es fabriquen bombes nuclears. Una especulació que fa anys plana sobre la premsa internacional però que mai ningú no havia pogut demostrar acuradament. El passat mes de setembre Vanunu arribà a Londres, amb la intenció de vendre a algun diari el relat dels seus nous anys a Dimona. El diari dels diumenges, *The Sunday Times*, refusà tots els intermediaris i tractà directament amb Vanunu, i obri al mateix temps una investigació que confirmés la història que explicava el tècnic. Abans que es publicqués el reportatge, el 5 d'octubre, Vanunu desaparegué, i a poc a poc, s'ha sabut

com fou capturat pel Mossad, servei d'intel·ligència i seguretat d'Israel, que inicià la caça quan aparegueren les primeres sospites.

Amb un continu canvi de domicilis i hotels, dimarts, dia 23 de setembre, Vanunu estigué quasi tot el dia a la redacció de *The Sunday Times*, a Londres, esperant la reacció de l'ambaixada israeliana a Londres a la propera publicació del reportatge. Vanunu es trobava nerviós, perquè es retardava la publicació del seu relat i perquè ja hi havia prou proves del fet que el Mossad el seguia. Ell havia començat a explicar obertament les seves simpaties pel poble palestí i la seva oposició a l'actual política d'Israel. El mateix dia s'hostatjà a l'hotel Mountbatten, al centre de la ciutat, sobre la qual cosa sols dos membres de la direcció del diari tenien notícia. El dia 24 de setembre, dimecres, amb contacte permanent amb el diari, passejava per Leicester Square, vora l'hotel, quan conegué una noia americana amb la qual es feren amics, i quedaren per trobar-se aviat.

Dijous, 25 de setembre, l'equip del diari seguí la noia americana, Cindy, que els havia provocat sospites, mentre tractava amb Vanunu i l'ambaixa-

da israeliana la forma de publicar el relat del tècnic. Divendres i dissabte següents Vanunu continuà veient Cindy i explicà que es tractava d'una maquilladora de viatge per Europa, de la qual s'havia fet molt amic, però que ella no li havia volgut donar el nom del seu hotel ni havia volgut compartir el mateix llit. El diari li oferí protecció per a aquell cap de setmana, però ell la refusà.

Diumenge, 29 de setembre, i mitjançant el periodista Óscar Guerrero, amic de Vanunu, amb qui *The Sunday Times* s'havia negat a tractar, el diari sensacionalista *Sunday Mirror* publicà un article i una foto de Vanunu presentant-lo com un estafador. Aquesta publicació molestà Vanunu, que continuà veient Cindy, i digué al diari que volia deixar la ciutat per un parell de dies, ja que tenia por i considerava que perillava la pròpia seguretat. Tractà amb el diari que els trucaria dues vegades al dia, fos on fos, i que no deixaria la ciutat. El mateix diumenge deixà l'hotel Mountbatten i el diari no tornà a parlar més amb ell. Es féu el silenci.

A mitjan novembre, *The Sunday Times* publicà la història de Cindy, una agent del Mossad que havia estat

un tendre parany per capturar Vanunu, que aparegué a Tel Aviv al cap d'unes setmanes, quan el govern d'aquell país reconegué haver capturat el tècnic, que ara es troba en una presó de màxima seguretat.

El govern israelià reconegué haver tractat personament amb Margaret Thatcher per treure el tècnic d'Anglaterra. Ara Vanunu haurà d'enfrontar-se a un judici sense precedents dintre la història de l'estat d'Israel, que afectarà d'altres càrrecs de la investigació nuclear d'aquell país. ¿Com Vanunu pogué treballar nou anys en una tasca supersecreta donades les seves simpaties pro-àrabs? ¿A qui més pogué explicar el funcionament de Dimona? La història explicada per Vanunu recorregué el món i implicà aquells països que, segons el tècnic, proveeixen Israel de mitjans per fabricar l'arsenal nuclear. A Israel, el pare de Vanunu, un jueu extremadament religiós, ha refusat el seu fill i ha considerat una traïció la deslleialtat d'aquest envers el seu país. Mentre, Vanunu, empresonat en una cel·la d'alta seguretat, serà sotmès a un dels processos judicials més greus de l'Estat d'Israel, que començarà als voltants de Nadal. □

CONCERTS DE TARDOR 86

DESEMBRE

Dia 20 TORRENT

Trio Llinares-Salanova-García
Chornet

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA EDUCACIÓ I CIÈNCIA